

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську» (Фил. 1:27).

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

ВІРУ

№6 (45), ЧЕРВЕНЬ 2008 РОКУ

ФІНАНСИ

Анатолій Кліновський

Євангельська віра без діл мертва; її ще можна назвати «бісівською» – біси теж вірять і тремтять перед Богом. У всьому всесвіті ми не знайдемо жодного невірющего біса. У Слові Божому читаємо, що віра спасає. Але чи спасе демонів їхня віра? Вони вірять в Бога, протє роблять те, що Йому огидне. Така віра не спасає.

«Чи хочеш ти знати, о марна людина, що віра без діл – мертва?.. Бо як тіло без Духа мертво, так і віра без діл – мертва!» (Як. 2:20;26).

Віра – поняття більше практичне, ніж теоретичне. Ми думаємо, що віра – це стиль або формат нашого мислення. Але це ще не віра. Віра стає вірою тоді, коли вона отримує практичне вираження в житті.

Хтось має віру і думає, що більше нічого не потрібно. Але Яків немовби ігнорує це і каже: «Не розказуй мені про свою віру – покажи мені її». Виявляється, про віру не можна розказати, її треба показати. Якщо євангельське вчення не знаходить застосування в нашому житті, значить, ми в нього не віримо, ми просто знаємо. Так написано. І важливою складовою євангельської віри є матеріальне служіння. «Шануй Господа із маєтку твого!».

Ще читаємо: «Бо з'явилась Божою благодатю, що спасає всіх людей і навчає нас, щоб ми, відцуравшись безбожності та світських пожадлихостей, жили помірковано та праведно, і побожно в теперішній віці, і чекали блаженної надії та з'явлення слави великого Бога й Спаси нашого Христа Ісуса, що Самого Себе дав за нас, щоб нас визволити від усякого беззаконства та очистити Собі людей вибраних, у добрих ділах запопадливих» (Тит. 2:11-14).

Чому не всі охочі до добрих діл? Господь вибрав Собі людей ревних до добрих діл. А коли не всі ревні, то, може, не всі – Божі? Я не беруся виносити вирок, але в Біблії знахо-

димо багато прикладів. Тому якщо ми хочемо бути Божими, нам треба бути ревними до добрих діл.

Матеріальне служіння

Що таке матеріальне служіння? По-перше, це повернення Богові Божого. Коли Ісуса запитали, давати кесареві податок чи ні, Він відказав: «Принесіть Мені гріш податковий. І принесли вони. А Він каже до них: «Чий це образ і напис?». Ті ж Йому відказали: «Кесарів». Ісус тоді каже у відповідь їм: «Віддайте кесареви – кесареви, а Богові – Боже!» (Мр. 12:15-17).

З цього видно, що ми маємо щось Боже, що треба Йому віддати. Інтуїтивно можемо сказати (може, Бог сказав це першим людям), що десята частина від всього, що ми набули, не наша, а Божою. Це добре розуміли патріархи. Я не знаю, звідки прийшло до них таке розуміння, але вони це знали.

Схематично це виглядає так: Бог дав людині в оренду землю і сказав: «Це ваша земля, обробляйте її! Але за оренду десята частина з того, що на ній буде, – Моя». Люди це знали з самого початку. Уже Каїн з Авелем приносили Богу жертву.

По-друге, матеріальне служіння – це служіння Богові. У Євангелії від Луки 8:1-3, читаємо: «І сталося, що Він після

того проходив містами та селами, проповідуючи та звіщаючи Добру Новину про Боже Царство. Із Ним дванадцять були та дехто з жінок, що були оздоровлені від злих духів і хвороб: Марія, Магдалиною званою, що з неї сім демонів вийшло, і Іванна, дружина Худзи, урядника Іродового, і Сусанна, і інших багато, що маєтвом своїм їм служили».

Багато людей не знають, що робити, як їм служити Господу. Друзі, покажіть ділом, що ви хочете служити Йому! А ділом ми всі можемо це показати. Кожен працює, має якийсь достаток. От і почніть служити Богу тим, чим можете. І коли ми будемо вірні у малому, Бог доручить і велике. Коли будемо вірні в матеріальному, Бог доручить і духовне.

Та це відбувається поступово. Ніхто одразу не став єпископом чи пастором. Треба пройти певні етапи духовного зросту і проявити вірність Богові. Цим ми відкриваємо для себе нові можливості. Почніть служити тим, чим можете. А щоб служити матеріально, не треба ніякого рукопокладання.

По-третє, матеріальне служіння – це виконання Божої заповіді. «Конче даси десятину з усього врожаю насіння твого, що рікрічно на полі зросте» (5 М 14:22). Це була тверда постанова – Закон для ізраїльського народу. Десятину потрібно було дати конче.

«Шануй Господа із маєтку свого, і з початку всіх плодів своїх, – і будуть комори твої переповнені ситістю, а чавила твої будуть переливатися вином молодим!» (Пр. 3:9-10).

Перша думка щодо цього тексту говорить, що наше матеріальне служіння – це пошана Господу.

Друга думка – шанувати Господа матеріальним служінням треба з початків, за початковим, а не за кінцевим принципом. Тобто десятину частину від свого доходу потрібно одразу відкладати для Господа.

Третя думка – коли ми віддаватимемо Богові Його частку, то наші комори будуть переповнені. А ми, навпаки, думаємо, що вони стануть порожніми. Так може думати лише невірющая людина. Треба вірити Божим обітницям. Бог не хоче нас обікрати, Він хоче благословити нас ще більше, ніж досі. Іноді ми просимо в Нього грошей, а Бог дає лопату, щоб ми копали. У Нього є закономірності. І Він дає нам можливість випробувати Його.

Закінчення на 7-й стор.

У когорті служителів – поповнення

Київський біблійний інститут був заснований у 1993 році завдяки співпраці Церкви Християн Віри Євангельської України та об'єднання п'ятидесятницьких церков «Асамблеї Божі» у США. За роки функціонування інститут підготував понад 500 молодих служителів.

Цього року до них долучилися ще 15 юнаків і дівчат з України, США і Туркменістану, які завершили трирічну програму навчання і здобули кваліфікацію «Бакалавр пасторського служіння» та «Бакалавр християнської освіти».

Випускників 14-го випуску приїхали привітати батьки, представники Євангельської теологічної семінарії і семінарії

«Благодать та істина», а також друзі. Привітання ректора КБІ Сергія Манеюка, старшого пресвітера церков ХВЄ в Житомирській області Володимира Брички та інших промовців були сповнені щирої турботи про випускників, не бракувало і слів благословень.

Після вручення дипломів старший єпископ ЦХВЄ України Михайло Паночко звернувся до випускників з настановами та побажаннями для нового етапу їхнього служіння.

Студентський хор та гурт «Шалом» радо вітали випускників та гостей з нагоди поповнення когорти служителів Церкви Христової в Україні і за її межами.

uupc.org.ua

«Якщо діти — майбутнє, то майбутнє у твоїх руках!»

1 червня громадська організація «Відповідь» провела на Театральному майдані Тернополя святковий концерт, приурочений до Міжнародного дня захисту прав дитини. Він відбувся на підтримку акції боротьби проти негативних явищ в суспільстві, які ставлять під загрозу безпеку дітей, зокрема проти розлучень, абортів, наркоманії, пияцтва, людоманії, нездорового способу життя. Акція проходила під девізом: «Якщо діти — майбутнє, то майбутнє у твоїх руках!».

У концерті взяли участь зведений молодіжний хор церков ХВЄ м. Тернополя, групи «Він знає», «Шикайна», «Нове місто», музична група церкви «Відродження», а також дитячі організації. До акції приєдналися служителі протестантських церков міста і області.

Окрім концертної програми і промов служителів, на майдані також проводився збір підписів під відкритим листом до влади Тернопільщини з проханням винести граальні автомати за межі міста і дати відвертий бій аморальності. А для дітей працювали ігрові майданчики, де ведучі з клубу «Авана» організували конкурсну програму.

Цим заходом громадська організація «Відповідь» намагалася привернути увагу громадськості, преси і влади до актуальної проблеми — проблеми захисту духовного світу і моральних цінностей людини.

«Діти — це вразлива частина суспільства, дзеркало його гріхів. Вони легко вбирають в себе нечистоту, переймають «хвороби» дорослих. Ми покликані захистити права дитини на чистоту інформаційного простору; на щасливу, повноцінну сім'ю; на високий рівень духовного, морального і фізичного розвитку», — говориться в прес-релізі громадської організації «Відповідь».

ProChurch.info

Гоніння на християн

«Отже, перш над усе я благаю чинити молитви, благання, прохання, подяки за всіх людей» (1 Тим. 2:1)

нило становище християн в країні. Моліться:

1. За зміцнення християн, які зазнають постійних утисків.
2. За зміну законодавства.

Киргизія

Влада Киргизії продовжує змінювати місцеве законодавство. Згідно з нововведеннями, християни втрачають свободу віросповідання; нове законодавство дозволить переслідувати християнські церкви. А ще донедавна ця країна відзначалася чи не найбільшою свободою для християн серед інших держав Середньої Азії.

Моліться:

1. За Божє ведення законодавчої влади Киргизії.

2. За мудрість і рішучість християн у відстоюванні своїх прав.

Кенія

Після останніх президентських виборів у цій країні розпочалася відверта ворожнеча між двома найбільш впливовими племенами, у результаті чого сотні людей загинули в заворушеннях.

Моліться:

1. Щоб до 1 серпня (часу виїзду християнських місіонерів) заворушення в країні припинилися.
2. За мудрість та Божє ведення для християнських місіонерів, які працюють в Африці.
3. За вчасне і повне забезпечення всіх потреб місіонерів у їхньому служінні.

Пакистан

29 січня 2008 року в північно-східній прикордонній провінції Пакистану було вбито пастора: це тільки один випадок агресії проти християн. Ставши жертвами беззаконня ісламського радикалізму, християни у цій провінції на кордоні з Афганістаном постійно живуть в страху бути вбитими або викраденими.

2003 року місцеві законодавці одностайно проголосували за законопроект, який надає шаріату (ісламському закону) перевагу над світськими законами. Це ще більше усклад-

Я покликаний служити не в циганській, а в християнській церкві

СВІДЧЕННЯ

«Тоді знову прийшов Ісус у Кану Галілейську, де перемінив був Він воду на вино. І був там один царедворець, що син його хворів у Капернаумі. Він, почувши, що Ісус із Юдеї прибув в Галілею, до Нього прийшов і благав Його, щоб пішов і сина йому вздоровив, бо мав той умерти. Ісус же промовив до нього: Як знамен тих та чуд не побачите, не віруєте! Царедворець говорить до Нього: Піди, Господи, поки не вмерла дитина моя! Промовляє до нього Ісус: Іди, син твій живе! І повірив той слову, що до нього промовив Ісус, і пішов. А коли ще в дорозі він був, то раби його перестріли його й сповістили, говорячи: Син твій живе» (Ів. 4:46-51).

Микола Сурмей

коней в українців, циганів важко було обманути.

Жінка моя плакала, і Ісус побачив її сльози. Якось я поїхав в одне село, щоб продати коня. Зі мною була шестирічна донька. Усе було добре, заплатили мені більше, ніж ця коняка коштувала, і я задоволений повертався додому. Їхав і думав, що я наймудріший (ми часто так думаємо про себе), та не знав, що чекає мене за десять хвилин.

Кінь ні з того ні з сього повернув у бік обриву. Я міг зіскочити з воза, та зі мною була дитина. А я не міг допустити, щоб вона загинула. Коли я падав в обрив, то не думав про Бога, але Він простяг до мене Свою руку. Я впав у викладений камінням круг, в якому була вода, а дитина впала на мої груди. Я почав кликати на допомогу. Прибігли люди і заспокоїли мене – у дівчинки не було навіть подряпини. Ніхто не вірив, що я впав згори. І я зрозумів, що тільки Бог міг врятувати мене, упав на коліна і почав молитися: «Боже, я хочу Тобі служити, та не знаю, як». Узняв дочку, і, плачучи, ми пішли додому.

У серці відчував невимовний біль – подумати тільки, моя донечка могла бути мертвою. Та Ісус допоміг нам. Сльози заливали моє обличчя, і я не міг до пуття розповісти дружині, що сталося, тому донька все розповіла сама. Коли діти полягали спати, я сказав жінці: «Ходімо надвір і будемо каятися перед Тим, Хто

дав нам життя, будемо робити те, що Бог каже робити. Сьогодні в нашій домі могла бути смерть, а є життя і радість».

Ми стали на коліна і почали просити Бога: «Ми хочемо Тобі служити! Ми не вміємо ні читати, ні писати, але дуже хочемо Тобі служити!». І я почув голос: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:20).

Ми молилися до третьої години ночі. А потім уві сні я побачив, як відкриваються двері, заходить Христос і каже: «Ти кликав Мене, і Я прийшов вказати тобі шлях». Він показав мені дім молитви в селі Ростоватовці. Я ніколи там не був, не знав того села, та Бог вказав мені на нього. Вранці я думав, що то від переживання мені наснився такий сон. І вирішив не говорити про нього, та Бог мав інший план.

Незабаром один брат порадив мені піти в дім молитви, і пояснив, де він є. Коли ми з жінкою туди пішли, я зрозумів, що саме цю дорогу бачив у сні. І дім молитви був той самий. Ми ще йшли, а Бог вже промовив до тієї церкви: «Дитя Мое іде сюди». Люди не розуміли, яке дитя, вони чекали білого, а прийшов чорний.

Коли почали кликати до покаяння, я підняв руку і сказав, що хочу не лише покаяння, а й хрищення – водного і духовного. Я не міг стриматися, хотів отримати все й одразу. Мені сказали, що не можна так, усе має бути поступово, треба рік походити на служіння. Я не уявляв, як витримаю цілий рік, тому пішов в іншу церкву, де мені дозволили прийняти хрищення.

Потім знову пішов у той дім молитви, на який мені вказав Господь. У мене було велике бажання іти й розповідати всім про Христа, та сили Його я ще не мав. Якось Бог промовив до мене: «Іди і проповідуй Мое слово!». Спершу я не повірив, що це справді Бог говорить, бо ж був неграмотний. Та Господь сказав: «Ти сумніваєшся в Мені, а хіба Моя рука не може зміцнити тебе?». І я прийняв це слово.

Після того я не міг спати, виходив надвір на молитву. Жінка не знала, що зі мною відбувається, а я ночами чекав, коли Бог прийде і буде мене навчати. Та Бог зробив інакше, Він послав 80-річного брата, який день і ніч читав зі мною Слово Боже. Тридцятирічну людину важко на-

вчити читати, коли вчить земний учитель, та небесний Учитель може все. Коли в нашому таборі я вперше взяв до рук Біблію, люди почали сміятися з мене. Проте Бог продовжував вчити мене, через жінку Він посилав мені слово.

Якось я почув, що в Ужгороді буде молитва за хрищення Святим Духом, і вирішив поїхати туди. Бо знав, що без сили Святого Духа не зможу проповідувати. Коли на служінні тим, хто хоче отримати духовне хрищення, запропонували вийти наперед, вийшов і я. Усі були хрищені, а я ні. Та Бог промовив до мене через брата, який христив: «Не сумнівайся. Приїдеш додому, прочитай 1 Коринтянам 14-й розділ і ставай на коліна. Я буду христити тебе Духом».

Удома я сказав жінці: «Сьогодні Бог буде христити нас Своїм Духом». Увечері ми почитали Слово Боже і почали молитися. Молимося годину, дві, три, жінка побачила, що результату нема, взяла дітей і пішла спати. Але я вірив, що Бог буде христити, тому молився до першої години дня. І Бог виконав те, що сказав.

Коли я почав молитися на мовах, дружина з дітьми пішла до моєї сестри, яка жила по сусідству, і сказала: «Твій брат втратив глузд, молилися якось незрозуміло». А я, закінчивши молитву, вирішив розповісти сестрі, що сталося. З радості й не помітив, що взяв жіночі тапочки. Приходжу та й кажу: «Сестро, Бог христив мене Святим Духом!». А чоловік сестри подивився на мої ноги і моргає сестрі, мовляв, я точно збожеволів. Я зрозумів це і кажу: «Ні, я не збожеволів, то Бог дав мені те, що обіцяв, і я переповнений радістю!».

Так Бог розпочав працю в нашому поселенні. Наша церква складається не лише з циган, а й з українців. Я покликаний служити не в циганській церкві, а у християнській. У нас новий дім молитви, багато людей відвідують служіння, навіть голова сільради приходить. Приїжджали і православний священик з Києва, і католицький зі Львова. Вони не могли повірити, що цигани стали християнами.

Хоча жодного дня я не був у школі, однак проповідую тим, які мають вищу освіту. «Але Бог вибрав не мудре світу, щоб засоромити мудрих, і немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне» (1 Кор. 1:27).

У Луцьку на стадіоні молилися за дітей України

31 травня в м. Луцьку відбувся молитовний форум, присвячений Міжнародному дню захисту дітей. Ціль заходу відображена в його назві: «Захисти дитину – молитвою, увагою, любов'ю».

На обласному стадіоні «Авангард» зібралися декілька тисяч людей, яким не байдужа доля майбутнього покоління України. Учасники зібрання хотіли ще раз звернути увагу суспільства на проблеми дітей, підлітків та молоді в Україні, духовно протистати в молитві злу, яке загрозливо швидко поширюється серед молоді, – пияцтву, наркоманії та розпусті.

Особливий наголос організатори зробили на ситуації із найбільш незахищеними дітьми – ненародженими. Християни молились до Господа про захист сімейних цінностей та життя ненароджених дітей.

Серед учасників заходу були представники облдержадміністрації, освітяни, медичні працівники, священнослужителі Волинського об'єднання церков християн віри євангельської.

Старший пресвітер Волинського об'єднання нагадав присутнім історію діяльності п'ятидесятників на Волині. Єпископ Микола Синюк виголосив проповідь на тему «Дитина – Божий дарунок» і запросив усіх до молитви за дітей-сиріт, безпритульних та інших знедолених дітей, які потребують допомоги.

Гурт «Благовісник» з Вишнівець радував усіх гарними християнськими піснями.

Завідувач відділу благовісті ЦХВЄ України пастор Олександр Попчук проголосив заключну проповідь, закликавши бути вірними в служінні дітям і молитися за них не тільки в Міжнародний день захисту дітей.

1 червня така ж акція відбулася на стадіоні м.Горохова.

uupc.org.

ЗАКОНОДАВСТВО

До проекту Трудового кодексу подані пропозиції про надання студентам-заочникам духовних навчальних закладів права на відпустку у зв'язку з навчанням

Народний депутат України, перший заступник голови Християнсько-Демократичного Союзу Володимир Марущенко подав пропозиції до проекту Трудового кодексу України, що мають на меті поширити право на відпустку у зв'язку з навчанням у вищих навчальних закладах і на студентів духовних навчальних закладів із заочною формою навчання.

Передбачається, що у разі ухвалення поданих пропозицій студенти духовних навчальних закладів із заочною формою навчання матимуть право на додаткову оплачувану відпустку на період настановних занять, складання заліків та іспитів.

За даними Державного комітету України у справах національностей та релігій, на сьогодні в Україні нараховується близько 9010 студентів духовних навчальних закладів із заочною формою навчання. Народний депутат пропонує парламентському комітету врахувати подану поправку при підготовці проекту Трудового кодексу України до другого читання.

Нагадаємо, що зазначений законопроект був прийнятий Верховною Радою України у першому читанні 20 травня 2008 р.

Міська влада Бердянська намагалася перешкодити мирному зібранню та маршу християн проти абортів

РЕАЛІЇ ЖИТТЯ

1 червня вірні кількох християнських громад Бердянська пройшли центральними вулицями міста у марші «За життя», в якому взяли участь біля 600 жителів, та провели для дітей на Приморській площі урочистий концерт з нагоди відзначення Міжнародного дня захисту дітей. Незважаючи на те, що організатори, відповідно до статті 39 Конституції України, повідомили виконавчий комітет Бердянської міськради про заплановані заходи за місяць і за два тижні надіслали офіційне повідомлення від імені шести керівників місцевих християнських громад різних конфесій, посадові особи

виконкому міської ради намагалися перешкодити у проведенні заходів. Про це РІСУ повідомили в Інституті релігійної свободи.

В офіційних листах міськвиконкому сказано, що «виконком не може дозволити 1 червня 2008 року проведення «маршу на захист дітей» по пр. Леніна», однак було дозволено провести дитячий концерт у невеличкому та малолюдному парку міста.

На початку маршу співробітник міського управління ДАІ намагався перешкодити руху машини зі звукопідсилюючою апаратурою, погрожуючи водію позбавленням номерних знаків. Як він сам зізнався, вказівка про зупинення машини з гучномовцями надійшла від представників виконкому Бердянської міськради. Як стверджують в Інституті релігійної свободи, подібна практика створення перешкод у проведенні мирних заходів та громадських ініціатив віруючих запроваджена ще при попередньому бердянському керівництві. Протягом останніх кількох років і до цього часу виконавчий комітет міської ради продовжує ігнорувати конституційні положення про права громадян на мирні зібрання, походи та демонстрації, вдаючись до незаконних заборон та обмежень.

Незважаючи на це, місцеві священнослужителі – організатори цьогорічних заходів не полишають надію, що ситуація з часом зміниться, про що свідчить і той факт, що марш «За життя» та урочистий дитячий концерт у Бердянську все ж таки відбулися, хоча і без сприяння міської влади.

Дивитися на Ісуса

«Шукав я був Господа, – і Він озвався до мене, і від усіх небезпек мене визволив. Приглядайтесь до Нього – й засяєте, і не посоромляться ваші обличчя!» (Пс. 34:5-6).

«Тож і ми, мавши навколо себе таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що облутує нас, та й біжимо з терпеливістю до боротьби, яка перед

нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого. Тож подумайте про Того, Хто перетерпів такий перекир проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись, і не впали на душах своїх» (Євр. 12:1-3).

ПРОПОВІДІ

Степан
Касянюк

будуть ампутувати ногу, ти будеш тримати мене на руках і дивитимешся в мої очі». Тоді не було ще анестезії, і дівчинці довелося терпіти страшні муки. Вона трималася доти, поки батько дивився в її очі. Але раптом батько відвів свій погляд, і дівчинка закричала: «Тату, ти не дивишся!» – і одразу померла.

Господь на землі не звершив жодного гріха, Він навіть не допускав думки про гріх. Чому? Адже Він був такою людиною, як і ми. Бо Він ніколи не відводив погляду від Отця, Він старався завжди бути в присутності Господній. Але був момент, коли Ісус висів на Голгофському хресті і гріхи всього людства лежали на Ньому, і Отець Небесний відвернувся від Нього. Свій погляд. Тоді Син Божий вперше промовив: «Боже Мій, чому Ти Мене покинув?».

Отець Небесний відвернувся Свій погляд від Свого Сина для того, щоб вже ніколи не відводити його від нас. Сьогодні ми можемо бути його дітьми, Він не наш Суддя, Він наш Батько. У погляді Ісуса є життя, сила і велика любов. Тому так важливо не зводити з Нього своїх очей.

Ми живемо у непротий час: матеріальне становище поліпшується, ми маємо свободу, добробут росте, здається, все гаразд. Але це і небезпечний час – через різні засоби, доступні для нас, ворог робить все, щоб ми відвернули свій погляд від Ісуса. Він ставить так багато приманок, що люди дивляться не на Ісуса і не в Слово Боже, а на те, що у світі.

Ворог використовує всю свою хитрість для того, щоб звести вибраних Божих. Усе більше християн зосереджені на собі, вони вже не стоять в проломі за спасіння тих, хто гине. Люди стали релігійними, вони відвідують Церкву, слухають Слово Боже, але нічого в їхній свідомості не змінюється. Я думаю, що це період затишшя перед грізною бурєю.

Девід Вілкерсон якось на проповіді сказав пророчі слова: дуже скоро Америка і весь світ прокинуться від тривожної звістки про раптову біду. І буря застане нас знезапця.

Для чого Господь хоче допустити це? Можливо, Він хоче докорити нас за нашу безпечність, за бажання скинути зі своїх плечей тягар Христа і зручніше влаштуватися в цьому світі. Він хоче, щоб ми не відводили свого погляду від Ісуса, бо тільки Ісус допоможе нам втриматися, коли прийде ця буря. Нам потрібно бути готовими, що б не сталося.

«Петро ж відповів і сказав: «Коли, Господи, Ти це, то звели, щоб прийшов я до Тебе по воді». А Він відказав йому: «Іди». І, вилізши з човна, Петро став іти по воді і пішов до Ісуса. Але, бачачи велику бурю, злякався і зачав потопати, і скричав: «Рятуй мене, Господи!»... І зараз Ісус простяг руку й схопив його» (Мт. 14:28-31).

Поки Петро дивився на Ісуса, він ішов по воді, але як тільки відвів погляд, почав тонуть. У наше життя також можуть прийти тривоги, переживання, життєві шторми, та ми повинні дивитися на Ісуса. Можливо, настануть часи ще більшої нестабільності, хаосу, люди стануть ще більше лукавими – дивитися на Ісуса! Він не залишить нас. Коли хвилі розбурханої стихії заливатимуть наш човен, Ісус буде з нами. Бо тільки Він – скеля нашого спасіння.

Ми живемо в час підготовки до приходу антихриста, але це не повинно приводити нас в жах. Бо ми віримо нашому Господу, Який сказав: «Коли ж стане збуватися це, то випросяється і підіймуть свої голови, бо зближається ваше визволення!» (Лк. 21:28).

Останнє слово у твоїй і моїй долі скаже Господь. Тому нам так важливо дивитися на Ісуса – Засновника й Виконавця віри. Коли ми не відводимо від Нього свій погляд, Він звершає віру через нас. Ісус залишив славу неба, Свій престол і замість радості прийняв смуток, тягар і муки. Це були душевні муки, тому що на Нього був покладений тягар людства. Але Ісус витерпів все і був піднятий на хрест як вічне видовище, щоб кожен міг дивитися на Нього.

Добре, коли ми дивимося на розп'ятого Христа. Однак Він воскрес! Тому ми повинні дивитися на воскреслого, прославленого Христа і приходити з вірою до Його престолу. Бо Ісус хоч і вознісся на небо, усе ж залишився і на землі. З дня П'ятидесятниці Він ніколи не залишав Церкву. Це велика перевага християнства над усіма релігіями.

Як не сумно, але багато людей не хочуть прийти до Ісуса, щоб схилитися перед Ним на коліна і подивитися в Його переповнені любов'ю очі. Колись великий граф Цинцендорф заїшов у Дрезденську галерею і побачив, як люди юрилися біля картини розп'яття Христа. Граф не розумів, чому люди так поведуться: одні зі слезами на очах, інші радісні. Тоді до нього підійшов один хлопчик і сказав: «Пане, ви станьте на коліна, бо з цієї позиції ця картина виглядає інакше». Цей великий граф став на коліна і побачив те, чого не бачив, стоячи на ногах.

Красу Ісуса і Голгофи можна побачити тільки на колінах. Та йдеться не лише про положення тіла – можна годинами стояти на колінах, бити поклони, цілувати хрест, а серцем бути далеко. Сьогодні проблема невір'я дуже актуальна. Люди називають себе віруючими, а серця їх порожні. А Христос дивиться на всіх з любов'ю і чекає.

Здавна жінка прагнула подобатися. Намагаючись привернути до себе увагу, жінки прикрашали себе, робили гарні зачіски, привабливо одягалися. Для кожного періоду характерні свої вимоги, які жінки повинні відповідати. З плином часу ці вимоги змінюються, і особливо активно це відбувається сьогодні.

Ніхто не заперечуватиме, що жіноча скромність витісняється, на її місце приходять зухвала викличність. Чим сміливіше і зухваліше оголюється жінка, тим з більшим захопленням сприймається новий дизайн. Те, що якихось 50 років тому вважалося інтимним, сьогодні виставляється напоказ. Вважається, що чим зухваліше виглядає жінка, тим вона привабливіша.

Окрім того, давно вже «не модно» обережати свою цнотливість і скромність.

Жіноча краса

Суспільство легше сприймає «розквіпанчених», тобто, іншими словами, легкодоступних жінок. У своїй книжці «Поцілунок до сліз» християнська авторка Ліза Бівер дуже правильно підмітила, що зовнішній вигляд жінки ясно показує, кого вона хоче привабити. Якщо жінка одягається, як блудниця, значить, вона хоче привабити блудника.

Мораль нашого суспільства стрімко падає. Ми зовсім забули, що справжня краса жінки – її скромність, покірливість і чистота: «А окрасою їм нехай буде не зовнішнє – заплітання волосся та навішання золота або вбрання одягу, але захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорожче ніж

перед Богом» (1 Петр. 3:3-4).

Віддалення суспільства від Бога призвело не лише до занепаду моралі, але й до жіночої емансипації і фемінізму. У результаті жінки забули не тільки про скромність і покору, але й про своє місце в сім'ї і суспільстві, про роль жінки з погляду Бога. Сучасні жінки вимагають, щоб до них ставилися так, як до чоловіків, щоб у них були ті самі права. Вони намагаються довести, що насправді сильніші й розумніші за чоловіків.

Звідси починається боротьба за провідну роль в сім'ї. А це призводить до скандалів, розлучень, руйнування сім'ї як такої. Жінки все більше хочуть бути

«вільними і незалежними» від чоловіків, а це не є Божим планом для людини.

Ми забули, що Бог створив жінку для чоловіка, щоб допомагати йому і підтримувати у всьому, а не навпаки: «Так само й жінки – у скромнім убранні, з соромливістю та невинністю – нехай прикрашають себе не плетінням волосся, не коштовними шатами, але добрими вчинками, як то личить жінкам, що присвячуються на побожність. Нехай жінка навчається мовчки в повній покорі. А

жінці навчати я не дозволяю, ані панувати над мужем, але бути в мовчанні. Адам бо був створений перше, а Єва потім. І Адам не був зведений, але, зведена буди, жінка попала в переступ. Та спасеться вона дітородженням, якщо пробуватиме в вірі й любові, та в посвяті з розвагою» (1 Тим. 2:9-15).

Жіночою силою й окрасою є скромність і цнотливість. Жінкам зовсім не потрібно привертати увагу до чоловіків і намагатися виконувати їх роль в суспільстві. Жінки, поверніть свою жіночність, згадайте, що ви відізняєтеся від чоловіків, що у вас інше призначення в сім'ї і суспільстві! Шануйте себе, намагаючись бути прикладом справжньої жіночої скромності і благочестя! Зберігайте себе в чистоті і праведності – у цьому ваша справжня жіноча краса!

Коли служитель першим покаже приклад, він завжди буде авторитетом для людей

Директор Івано-Франківської місії милосердя «Добрий самарянин» Олег КАРП'ЮК, перебуваючи у відрядженні у США, зустрівся з відомим проповідником, старшим пастором церкви «Дім хліба» у Сакраменто Олександром ШЕВЧЕНКОМ. Їхню розмову, безперечно, з цікавістю прочитають усі наші читачі.

— Почнемо з запитання, на яке, мабуть, вам доводиться відповідати найчастіше. Два роки тому ви вирішили започаткувати нову церкву. Невже в Сакраменто бракувало слов'янських церков? Адже їх у вашому місті більше 70!

— До утворення церкви мене спонукав Сам Бог. Півтора року мене мучила ця думка, і врешті-решт я розповів про неї братам. А потім сказав, що відмовлюся від цього, коли хтось наважиться сказати, що це не від Бога, що то просто вияв моїх амбіцій. Ніхто не заперечив. Брати благословили мене і відпустили з миром.

Сьогодні можу сказати, що працювати з людьми дуже складно, але я серйозно налаштований на працю. За 20 років свого служіння — починав з 14 — я зрозумів, яка це велика відповідальність. Найважливіше для мене — побачити результат своєї праці, тобто людей, які змінили своє життя. І можу сказати, що за ці два роки нам вдалося заохотити до служіння більше 300 молодих людей. Слово «заохотити» я розумію не як іскру, яка згодом погасне, а як спосіб життя. Поривами ми можемо служити, але найкраще — щоб це було ритмом життя.

— Коротко про вашу церкву «Дім хліба».

— Офіційно у нас 500 членів, але служіння відвідують разом з дітьми близько тисячі осіб. Церква — це як цикл у природі. Для мене важливо, щоб людина, яка прийшла в церкву, дозріла до того, щоб приносити плоди. Немає плоду — нема змісту християнського життя. Усе спрямовано на те, щоб люди охоче служили.

— Але, все-таки, як щодо впевненості у правильності вашого рішення? Чи справді на те була воля Бога?

— Я знав це з першого дня, мені не треба було якихось особливих ознак. Такі важливі рішення повинні в серці дозріти. Тому я довго мучився, аж поки остаточно не переконався в тому, що це — Божий план. Бувало, я по три дні не їв, ночами не спав і зі слезами питав Бога: «Для чого Ти мене мучиш? Я це не зможу зробити». І отримав засвідчення в серці.

Сьогодні я служу людям. У нас дуже відверті стосунки з братами, і для них не пастор, а просто Олександр. І люди це відчують. У нашій церкві немає панібратства, немає якогось групування на родини

— я завжди ставився до цього з презирством і хочу викоринити це в першу чергу.

Прикладом для мене є текст із Книги Естер: «Не перед самим царем провинилася цариця Вашті, але й перед усіма князями та перед усіма народами, що по всіх округах царя Ахашвероша. Бо

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

«Позиція». Яке із служінь для вас важливіше?

— У студії сьогодні офіційно працюють восьмеро людей, це вже не моє служіння. Я все передав в інші руки і приходжу туди тільки брати інтерв'ю.

— «Позиція» — ваша нова програма.

мене вразило те, що люди з різних країн готові з нами співпрацювати. Якщо нам так довіряють, ми, безперечно, готові їм допомагати. Наразі плануємо відкрити дворічну школу. Це наші найближчі плани на майбутнє.

— Ви ще молода людина, отож вам

царицин учинок дійде до всіх жінок, і спричиниться до погодження їхніх чоловіків в їхніх очах...» (Ест. 1:16-17).

Якщо цар видав такий наказ, то спершу він повинен діяти в його домі. Цар не виняток, і пастор також. Я перший повинен виконувати закон, який видає Бог виконує Своє слово, бо коли б Він його не виконував, то перестав би бути Богом. Коли служитель першим покаже правильний приклад, він завжди буде авторитетом для людей.

Помазання приходить на сферу Божої волі. Не наші старання і молитви генерують силу Духа (у чому нас часто переконавали), але тільки послух покликанию. Багато послуху — багато помазання, мало послуху — мало помазання.

І весь цей час над життям нашої церкви відчувалася простягнена рука Бога. Ми бачимо сприяння Бога у проведених пасторських семінаріях у різних країнах СНД з метою здорового аналізу ситуації в Європі і передачі пророчого послання Церкви наших днів, тому що Господь близько!

— Окрім пасторського, у вас ще є відеослужіння — програми «Кут»,

Чим вона відрізняється від добре знайомих, без перебільшення, у всьому світі вашої програми «Кут»?

— «Позиція» — це точка зору, це погляд церкви на те чи інше. Ми запрошуємо людей і обговорюємо певну ситуацію. Я, наприклад, не розумію, для чого хлопці фарбують волосся, для чого люди роблять пірсинг, татуювання, для чого слухають важку музику. Я такого не сприймаю. І в цих передачах ми порушуємо такі питання. Думаю, програми дуже ефективні, оскільки ми не ховаємося від проблеми, а навпаки, хочемо її розкрити. Навіть якщо до нас приходять люди, які вважають те чи інше правильним, ми відверто говоримо, що не погоджуємося з цим, і пояснюємо, чому.

А ще проводимо біблійну телевікторину «Апологет», де зустрічаються дві команди і відповідають на суто біблійні питання.

— Що можете сказати про свої найближчі плани? Зокрема, чи є в них місце для України?

— Ми ніколи не думали над тим, щоб серйозно діяти за межами церкви, але

близькі питання молоді, точніше, проблемні питання молоді. Чи у США вони такі самі, як і в Україні?

— Думаю, проблема не в молоді, а в ідеології, яка сьогодні дуже розвинена. Це ідеологія ліберальності і толерантності — безхребетна ідеологія, яку Європа називає свободою. Вседозволеність не має нічого спільного з Божою свободою, яка визволяє людей з-під рабства. Вільний той, хто може вибирати, а раб вибирати не може. То як він може бути вільним? Біблія каже: «Хто ким переможений, той тому і раб».

Мені дуже подобаються принципи виховання на Сході. Там є джерело авторитету, якого тримається нація. А що в Європі? Нічого нема. На батька плюють, ніхто не несе покарання за свої вчинки. І тут не молоді потрібно звинувачувати, а нас — за те, що ми виявилися безхребетними. Мені шкода цієї молоді.

Чим більше батьки догоджають дитині, тим більше вона сердиться. Їй потрібні правила, вона прагне почуватися захищеною, бо сама не знає, чого хоче. І вона спокійніша тоді, коли їй наказують, аніж тоді, коли їй все дають. Дитина хоче відчу-

вати авторитет батьків, які все розуміють.

— А що ви можете сказати про так званий інкаунтер — явище, яке докотилося вже до України.

— Якби ви запитали мене про ставлення до вогню, я б не знав, що сказати. Вогонь може принести користь, якщо правильно ним користуватися, і може завдати шкоди. Так само і щодо інкаунтера. Сама ця ідея зовсім не нова. Сповідь, покаєння, молитва — це практика християнського життя, християнського служіння. І говорити, що це погана практика, я не можу. Коли людина виїжджає на три дні, щоб провести час з Богом, висповідатися перед Ним — я не маю заперечень щодо цього. Однак будь-яку добру ідею можна спотворити. І це вже інше питання. Реклами на візирець: «Ваше життя може змінитися за три дні» зацікавлюють багатьох. Але що стоїть за практикою прибивання ґриха? Це треба правильно розуміти.

— Що б ви побажали читачам нашої газети?

— Найстійкішою в історії людства була релігія. Впали великі імперії, а релігія стоїть. Але виникає питання: чи релігія і живе спілкування з Христом — це одне і те ж? За релігію ми готові зірвати один одному голову. Павло казав, що служив Богові з чистою совістю, як і його прародичі, аж поки не зустрівся з Особистістю. І коли я дивлюся на таку ревність, то думаю: чи це дійсно ревність через бажання служити Богові, чи ревність через бажання втримати свої позиції, які ми так боїмося втратити?

Коли в нас є Христос, ми не повинні боятися, бо Христа в нас не заберуть. А коли Його немає, тоді ми і тримаємося за те, що робить нас особливими. В одних це прославлення, в інших — говоріння мовами, ще щось... Але коли людина зустрічається з Христом, вона стає лагідною, у неї виникає бажання поділитися Христом.

Коли ми будемо ділитися цією радістю, вона ще більше перебуватиме в нас. Це подібно до притчі про таланти: якщо їх роздати, то вони примножаться. А хто хоче приховати, той нічого не набуде. Хіба нам дали її, щоб заховати?

Для мене релігійна людина подібна до юнака, який зареєстрував свій шлюб з дівицею, і все його ставлення будується на шлюбному контракті. Так релігійні люди ставляться до Христа — Ти повинен дати мені рай, це для мене основне. Але ж це неправильно! Я люблю свою дружину не більше і більше зовсім не тому, що в шухляді столу лежить шлюбне свідоцтво, а тому, що вона — моя дружина.

Тому бажано вірующим людям не з'їхати в релігію, а будувати стосунки з Особистістю — нашим Господом Ісусом Христом.

І В БІДІ, І В РАДОСТІ

ПРАКТИЧНЕ ХРИСТИАНСТВО

Життя з Богом — найкраще з усього того, що може запропонувати цей світ. Із Богом ми здатні насолоджуватися життям, незважаючи ні на що, і радіти кожному дневі.

Ісус прийшов, щоб дати нам життя. І не просто життя, а життя насичене, успішне, цікаве, яке давало б задоволення — і це стосується не тільки фізичної, але й духовної сфери.

Христос не для того страждав від нестерпного болю, щоб ми дратувалися, турбувалися, жили в депресії, напрузі, стресі, були постійно чимось розчаровані і самотні. Ісус прийшов, щоб ми «мали життя, і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10). Скільки разів ми читали цей вірш і думали: чому в

моєму житті так і немає достатку? А тому, що ми зосереджуємося на негараздах і труднощах. Ми забуваємо, що Ісус прийшов на землю не лише для того, щоб подарувати нам життя у вічності, але й для того, щоб, живучи на землі, ми раділи кожному дневі, навіть якщо в нас виникли складні обставини. Інакше ми зовсім не будемо відрізнятися від цього світу.

Не завжди легко зберігати радість і оптимізм, коли важко. Можливо, обставини у вашому житті складаються так, що ви мимоволі переводите погляд з Бога на них, забуваючи про Божу благодать. Але робити цього не варто. Коли навалюються проблеми, найкраще, що можна зробити, — не

зводити погляд до Того, Хто сильніший за нас і за всі наші проблеми.

У нас є Всемогутній Бог — джерело нашої радості. І Він живе в нас. А значить, ми здатні переборювати труднощі і насолоджуватися життям!

Думаю, наша найбільша проблема полягає в тому, що ми часто говоримо: «Я буду радіти життю, коли розрахуюся з боргами, коли мої діти виростуть, коли в мене буде відпустка, коли я знайду кращу роботу...» Ми збираємося бути щасливими після того, як зміняться обставини. Але зрозумійте: ви ніколи не будете щасливими по-справжньому доти, поки ваше щастя залежатиме від обставин. Щастя, яке появляється тоді, коли все в житті йде добре, недовговічне. А щастя, яке виходить зсереди, вистійть перед будь-яким штормом.

Якщо ви щасливі навіть тоді, коли все йде не так, як вам хотілося б, — оце і є справжнє щастя. Більша частина нашого життя досить буденна і складається з безкінечних нудних обов'язків. Але з Божою допомогою ми можемо вести звичайне

життя незвичайним чином. Це і буде відрізнятись від світу, від тих людей, які живуть без Бога.

Якщо ми будемо чекати миті, коли в нас все буде добре, і тоді ми будемо щасливі, щастя можна і не дочекатися, тому що сатана постійно щось задумує проти нас. Він приходить для того, щоб вкрасти, вбити і знищити. У нього є багато способів вкрасти нашу радість. І найчастіше він б'є по наших слабких місцях.

Бог не обіцяв, що в нас ніколи не буде проблем. Але Він обіцяв нам надзвичайну радість і повну злагоду прямо посеред проблем. Зберігайте в серці Божий мир, радість і свободу, які дає пізнання істини Божого Слова, і ваше життя ніколи не буде таким, як раніше, ви покажете світові, наскільки чудова Божою любов і що означає бути християнином.

Не відкладайте це на завтра, вже сьогодні почніть жити повним і радісним життям. Адже цього хоче Бог. Почніть насолоджуватися життям, твердо вірячи в Божі обітниця.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Історія матеріального служіння

У Біблії ми читаємо про жертви Каїна і Авеля – жертви як служіння. «А Авель – він також приніс від своїх первородних з отари та від їхнього лою. І зглянувся Господь на Авеля й на жертву його, а на Каїна й на жертву його не зглянувся. І сильно розгнівався Каїн, і обличчя його похилилось. І сказав Господь Каїнові: «Чого ти розгнівався, і чого похилилось обличчя твоє? Отож коли ти добре роби-тимеш, то підіймеш обличчя своє, а коли недобре, то в дверях гріх підстерігає. І до тебе його пожадання, а ти мусиш над ним панувати». І говорив Каїн до Авеля, брата свого. І сталося, як були вони в полі, повстав Каїн на Авеля, брата свого, – і вбив його» (1 М 4:4-8).

Що спонукало їх приносити жертви? Можливо, Бог сказав про жертви Адамові в раю, можливо, це люди зрозуміли інтуїтивно. Але чому Бог прийняв жертву Авеля, а Каїна не прийняв? Щодо цього є багато думок. Та, уважно прочитавши цей текст, ми побачимо, що Бог хотів прийняти жертву Каїна. Він сказав: «Каїне, ти добре зробив, що приніс жертву! Але якщо ти робиш добро, то підіймай голову свою!». І поблагословив він його та й промовив: «Благословенний Аврам від Бога Всевишнього, що створив небо й землю. І благословенний Бог Всевишний, що видав у руки твої ворогів твоїх». І Аврам дав йому десятину за всього». Чому Аврам дав десятину, невідомо, але він про неї знав.

Другий яскравий приклад – це приклад Аврама. Він приніс жертву як подяку Богові. Читаємо Буття 14:18-20: «А Мелхиседек, цар Салиму, виніс хліб та вино. А він був священик Бога Всевишнього. І поблагословив він його та й промовив: «Благословенний Аврам від Бога Всевишнього, що створив небо й землю. І благословенний Бог Всевишний, що видав у руки твої ворогів твоїх». І Аврам дав йому десятину за всього». Чому Аврам дав десятину, невідомо, але він про неї знав.

Третій випадок – жертва Якова. Про неї читаємо в Книзі Буття 28:18-22: «І встав Яків рано вранці, і взяв каменя, що поклав був собі в голови, і поставив його за пам'ятника, і вилив оливу на його верх. І назвав він ім'я йому місцю: Бет-Ел, а імення того міста на початку було Луз. І склав Яків обітницю, говорячи: «Коли Бог буде зо мною, і буде мене пильнувати на цій дорозі, якою ходжу, і дасть мені хліба та одежу вдягнутись, і я з миром вернусь до дому батька свого, то Господь буде мені Богом, і цей камінь, що я поставив за пам'ятника, буде домом Божим. І зо всього, що даси Ти мені, я – щодо десяти-ни – дам десятину Тобі!». Це була жертва обітниці. Знову невідомо, звідки Яків знав про десятину, але, як бачимо, він пообіцяв Богу її давати.

Матеріальне служіння говорить про любов до Бога. Ми любимо настільки, скільки готові віддавати. Якщо юнак купив дівчині морозиво, це ще не означає, що він її любить. Та якщо він часто робить їй дорогі подарунки, це вже про щось говорить. Тому гривня, яку ми кладемо в кишечок з пожертвуваннями, – це ще не ознака нашої любові до Господа. Ви можете сказати, що віддаєте Богові серце. Не обманюйте себе! У Біблії написано: «Бо де скарб твій, там буде й серце твоє!» (Мт. 6:21). А якщо мій скарб у моїй кишені, то чи моє серце – у Господа?

Апостол Павло, говорячи про пожертвування, пояснює: «Ми не шукаємо вашого, ми шукаємо вас. Дайте докази вашої любові». Це Божа закономірність.

Наші пожертвування – засвідчення нашої любові не лише до Бога, а й до Його дітей. «А хто має достаток на світі і бачить брата свого в недостатці та серце своє зачинає від нього, то як Божа любов пробуває в такому? Діточки, – любимо не словом, ані язиком, але ділом та правдою! Із цього довідуємося, що ми з правди, і впокороємо наші серця перед Ним» (1 Ів. 3:17-19).

Це місце Писання дає нам можливість проаналізувати, чи ми дійсно з правди.

ФІНАНСИ

СЕМІНАРИ

Анатолій Кліновський

серце, візьмете приношення для Мене» (2 М. 25:2).

Четвертий вид матеріального служіння – це милостиня, прояв допомоги нужденним. «Отож коли чиниш ти милостиню, не сурми перед себе, як то роблять оті лицеміри по синагогах та вулицях, щоб хвалили їх люди. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду свою! А як ти чиниш милостиню, – хай не знатиме ліва рука твоя, що робить правицю твою, щоб таємна була твоя милостиня, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:2-4).

Десятини і Новий Заповіт

Багатох, мабуть, цікавить, чи є десятини в Новому Заповіті. Господь дійсно звільнив нас з-під Закону. А значить, на мою думку, у Новому Заповіті десятини немає.

Перший принцип новозаповітного матеріального служіння – давати, як кому ведеться. Так пише апостол Павло в 1 Кор 16:2: «А першого дня в тиждень нехай кожен із вас відкладає собі та збирає згідно з тим, як ведеться йому, щоб складок не робити тоді, аж коли я прийду».

Другий принцип – ми маємо перевірити праведність книжників та фарисей: «Кажу бо Я вам: коли праведність ваша не буде рясніша, як книжників та фарисей, то не ввійдете в Царство Небесне!» (Мт. 5:20). Книжники і фарисеї давали десятину, а для християнина десятини – це нуль. Ось чому я не вірю в десятину. Це той старт, з якого потрібно починати, але не можна зупинятися на ньому. Наша праведність повинна перевершити праведність книжників та фарисей.

Дехто думає: та ж я праведний, до чого тут десятини? А що таке праведність і чим вона відрізняється від святості? Написано: «Святий хай ще освячується, а праведний хай чинить правду іще». Ці поняття переплітаються, але святий – це людина, яка відділяє себе від всього гріховного, а праведний – той, хто робить багато добрих діл. Він теж відділений від гріховності, але основне для нього – робити добрі діла.

Праведність наша повинна перевершити праведність книжників та фарисей. Тому від десятини треба рости далі. Бо якщо ми даємо лише десятину, то ми Богу не даємо нічого. Ми просто віддали Богу Боже, воно не було наше. Тому що всяка десята частина – це не наше, це святості для Господа. І в чому наша заслуга, коли ми Богові віддамо Його частку?

Дехто думає, що Новий Заповіт – це благодать. А слово «благодать» кожен розуміє по-своєму. Хтось взагалі розуміє це як всездозволеність. А скажіть: благодать підняла планку святості чи опустила її? Христос сказав: «Ви чули, що сказано: «Люби свого ближнього і ненавидь свого ворога». А Я вам кажу: «Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творить добро тим, хто ненавидить вас, і молитесь за тих, хто вас переслідує» (Мт. 5:43-44).

Новий Заповіт піднімає планку святості. Благодать з'явилась для того, що ми відкинули всі пожадливі і жили у святості, чисто й помірковано. Благодать не послаблює вимоги; вона робить їх ще вищими.

Виникає питання: у чому ж тоді благо-

дате, якщо вимоги значно вищі? А ось у чому: якщо в Старому Заповіті люди були залишені самі на себе (маєш закон – і виконуй його; виконаєш – будеш спасенним, не виконаєш – загинеш), то в Новому Заповіті ми маємо Заступника. Нам треба лише впустити Його у своє життя. Завдання християнина – перебувати в Господі. А коли ми перебуватимемо в Ньому, нам не потрібно буде докладати особливих зусиль, щоб не грішити.

Третій принцип: Бог у Новому Заповіті не так звертає увагу на те, скільки ми даємо, як на те, скільки ми з Його майна тратимо на себе. Бо все, що ми маємо, – то не наше, то Боже. І кожен з нас є розпорядником Його майна. Комусь Бог дав сто гривень, комусь – тисячу, а комусь – мільйон, кожному по силі. Він поставив нас розпорядниками над Своім майном і дивиться, як ми розпоряджаємося ним. А ми присвоюємо його і витрачаємо на себе. «Отож коли в несправедливим багатстві ви не були вірні, – хто вам правдиве доручить? І коли ви в чужому не були вірні, – хто ваше має дасть?» (Лк. 16:11-12).

Практика матеріального служіння

Служити матеріально треба, перше, без демонстрацій. Так, як сказав Христос: «Стережіться виставляти свою милостиню перед людьми, щоб бачили вас» (Мт. 6:1).

По-друге, потрібно давати на справи церкви і справді нужденним. «А коли ти скінчиш десятинити всю десятину врожаю свого року третього, року десятини, і даси левиту, приходьковій, сироті та вдові, і будуть вони їсти в брамах твоїх і наситяться, то скажеш перед лицем Господа, Бога свого: «Забрав Я присвячене з дому та й дав його левиту та приходьковій, сироті та вдові, за всіма Твоїми заповідями, що Ти наказав був мені, – я не переступив котроїсь із заповідей Твоїх і не забув» (5 М. 26:12-13).

Десятину ми повинні віддавати на справи церкви, а милостиню – кому хочемо, тому, хто, на нашу думку, дійсно потребує допомоги. Але робити це треба щиро, щоб не було так, що ми так відриваємо від серця, що з нього аж кров капає. У Біблії з цього приводу написано: «Тож коли це роблю добровільно, я маю нагороду; коли ж не добровільно, то виконую службу доручену. Яка ж нагорода мені?» (1 Кор. 9:17-18).

Ми можемо дати одну і ту саму суму і в одному випадку одержати нагороду, а в другому – нуль. Тому що Бог дивиться, з яким серцем ми даємо. Тож якщо ми вирішили давати, даваймо з радістю. Уявімо, що десь сирота поповість, десь вдова отримає допомогу – і цим самим ми віддамо славу Всевишньому. Не жалійте

за тим, що даєте, бо тоді не отримаєте нагороду від Господа.

Є люди, які думають, що оскільки вони бідні, то вони не повинні давати десятину. Але Господь не каже давати з того, що в нас нема, – давайте з того, що є. Вдова дала дві лепти, і Христос сказав, що вона більше за всіх дала. Бог дивиться не на суму, а на можливість.

Хтось скаже: невже Бог хоче мене обі-брати? Навпаки, Бог хоче дати вам більше, але за Своїм принципом: «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїх храмі, і тим Мене випробуйте, – промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню та не виллю вам благословення аж надмір? І ради вас насварю Я все те, що жере, і воно не понищить вам земного плоду, і не заб'є винограду вам на полі, говорить Господь Саваот. І будуть всі люди вважати вас блаженними, бо будете ви любим Краєм, говорить Господь Саваот» (Мал. 3:10-12).

Дехто з людей може сказати: «Навіщо Богові мої гроші?». Вони Йому потрібні, бо коли Він захоче комусь допомогти, то мусить використовувати наші гаманці – у Бога на небі немає гаманця. У Нього нема рук, крім наших. Коли Бог захоче піти до когось, Йому потрібні для цього наші ноги. І саме тому Йому потрібні наші кошти. Та ще більше Богові потрібні ми, а кошти – це доказ нашої віддачі Йому.

Дехто може сказати, що то його гроші і він робить з ними, що хоче. Це ми так думаємо. А Біблія каже, що земля і все, що її наповняє, – Божі вони.

Дехто дає менше десятини і думає, що й так буде добре. Але тоді наша праведність навіть не досягає праведності книжників і фарисей! А Христос сказав, що коли вона не перевершить їх праведності, ми не ввійдемо в Царство Боже. Тому опускається нижче книжника чи фарисея не варто.

Результати матеріального служіння

Матеріальне служіння забезпечує потреби нужденних. Звідси випливає другий результат: матеріальне служіння народжує хвалу Богові.

Наведу приклад: іноді дружина посилає мене купити молоко. Даю я бабці гроші за молоко, а вона копірається, шукає заду. Я кажу: «Бабцю, не треба ніякої задачі». Вона одразу відповідає: «Синочку, хай тебе Бог благословить!». За кілька копійок я купую Боже благословення. Знаєте, як це важливо, коли люди нас благословляють, а особливо бідні люди. А ми іноді торгуємося, щоб десять копійок зекономити. Для мене важливіше отримати благословення, ніж зберегти тих кілька копійок і отримати прокорм.

Матеріальне служіння дає можливість церкві бути діяльною. Адже будь-яка справа потребує коштів. Без грошей не видадуть газету, не виділять час на телебаченні. Крім того, матеріальне служіння поліпшує фінансове становище того, хто дає. Павло пише: «Кажу це не тому, щоб шукав я давання, – я шукаю плоду, що примножується на річ вашу» (Фил. 4:17).

Не потрібно жертвувати з метою отримати більше. Даваймо безкорисливо, а питання віддачі нехай Бог вирішує. Сам. А Він в боргу ніколи не залишиться.

І останнє – матеріальне служіння відкриває нам двері до раю. «Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване нам від закладін світу. Бо Я голодував був – і ви нагодували Мене, прагнув – і ви напоїли Мене, мандрівником Я був – і Мене прийняли ви. Був нагий – і Мене одягли ви, слабував – і Мене ви віддали, у в'язниці я був – і прийшли ви до Мене». Тоді відповідять Йому праведні й скажуть: «Господи, коли то Тебе ми голодного бачили – і нагодували, або спрагненого – і напоїли? Коли то Тебе мандрівником ми бачили – і прийняли, чи нагим – і одягли? Коли то Тебе ми недужого бачили, чи в в'язниці – і до Тебе прийшли?». Цар відповість і промовить до них: «Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, – те Мені вчинили» (Мт. 25:34-40).

Поразка Авесалома

Питання стосунків було на порядку денному в усі часи. Тема батьків і дітей і сьогодні залишається актуальною. Діти бунтують проти батьків, і це завдає болю батькам, страждання дітям і смутку Богові. Історія Авесалома навчає нас ходити в страху Божому і жити смиренно. Гордість і запеклість серця ведуть до загибелі.

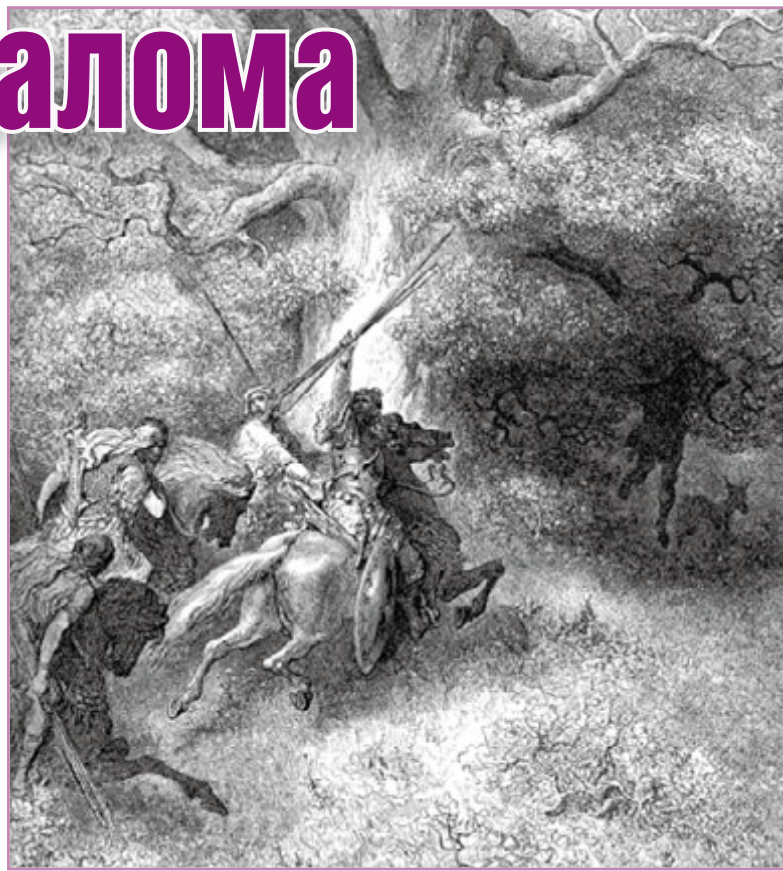
«**І** сталося по тому, і завів собі Авесалом повоза та коні, та п'ятдесят чоловіка, що бігали перед ним. І вставав Авесалом рано, та й ставав при дорозі до брами. І бувало, кожного чоловіка, що мав суперечку та йшов до царя на суд, Авесалом кликав та й питав: «З якого ти міста?». І той говорив: «З одного з Ізраїлевих племен твій раб». І говорив до нього Авесалом: «Дивися, слова твої добрі та слухні, та в царя нема кому тебе вислухати». І говорив Авесалом: «Коли б мене настановлено суддею в Краю, то до мене приходив би кожен чоловік, що мав би суперечку чи судову справу, а я виправдував би його». І бувало, коли хто підходив поклонитися йому, то він простягав свою руку і хапав його та цілував його. І робив Авесалом, як ось це, усьому Ізраїлеві, хто приходив на суд до

царя. І крав Авесалом серця Ізраїлевих людей!» (2 Сам. 15:1-6).

Після того, як Авесалом вбив брата, відомстивши за свою сестру, він три роки жив поза домом. Коли ж повернувся, батько не привів його до каяття, а Авесалом сам не усвідомив свій гріх і не покався в ньому. Цей гріх став сніговою грудкою, яка перетворилася на велику лавину. У серці Авесалома зародилося бажання царювати. Це стало причиною його бунту і пізніше — смерті. Бажання владарювати — це бажання людини, що низько впала.

У 2 Сам. читаємо, що люди хвалили Авесалома. Можна згадати, за що хвалили Давида, — за його мужність, силу, за те, що він звільнив Ізраїль, переміг Голіафа. Авесалома ж хвалили за зовнішню вроду. Він поглянув на себе в дзеркало і побачив, що йому не вистачає корони і царства. І почав готувати підступний план проти батька, забувши чи не знаючи Писання і Бога, Який сказав: «Хто злорічить на батька чи матір, — хай смертю помре».

Авесалом почав сіяти недовіру і підозру до батька як до царя. «Цареві ніколи, у нього нема часу для вас, — говорив він народові. — Батько не так керує, я судив би краще, у мене є «помазання і об'явлення». Таким чином, Авесалом принижував гідність

Давида як батька і як царя.

Ми знаємо, що Давид був мужем до вподоби Богові. Він дуже любив Господа; помиляючись і падаючи, він вставав, бо мав страх Божий і вмів приборкувати себе, шукаючи обличчя Господа. Давид жодного разу не

осудив свого тестя Саула, який хотів вбити його (2 Сам. 24:4-7). Таким чином, на прикладі Давида і Авесалома ми бачимо, що одних Господь піднімає в служінні, ведучи їх через випробування і труднощі, навчаючи покори і послуху Собі, інші намагаються самі

стати служителами, маючи неправильні мотиви. Але Бог випробовує серця.

Лестоцями, хитрістю і обманом Авесалом вкрадався в серця людей, щоб схилити їх на свій бік. Він мав добрий приклад батька для наслідування, у нього була можливість вчитися в батька любити Бога. Але, можливо, він бачив недоліки і помилки Давида і саме на них концентрував свою увагу. Можливо, він почав у своєму серці критикувати й осуджувати батька.

Не уподібнюйтеся Авесалому, брате і сестро, інакше вас чекає його доля. Бог Сам підшукує Собі служителів. В Авесалома не було щербини в тілі, але душа була зіпсована, а совість спалена. А треба було одного — підкоритися Богові, і Він підвищив би його Свого часу. Однак серце Авесалома було полонене манією величі.

Якщо у твоєму серці зароджується те саме, що в серці Авесалома, зупинися, бо тебе чекає велика біда. Молися, щоб Господь випробував твоє серце і побачив, чи не на небезпечному ти шляху. Знай: те, що ховається всередині, скоро стане явним.

«Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя», — говорить Писання. Шануй своїх батьків — як фізичних, так і духовних, бо Господь гордим протриває, а покірним дає благодать. Якщо хочеш довго жити на землі, радіти і служити Богові, подивися, що у твоєму серці, і дай можливість Святому Духові усе виправити.

Сергій Корчук.
Пастор.

Чому люди, згадані в перших розділах Книги Буття, жили так довго?

З цього приводу існує багато теорій. Генетологія у п'ятому розділі відмічає лінію праведних нащадків Адама — лінію, яка з часом привела до Месії.

Можливо, Бог благословив цю лінію особливим довголіттям за їх праведність і послух. Біблія, однак, ніде конкретно не обмежує тривалість життя тодішніх людей. Більше того, окрім Еноха, Буття 5 не відзначає когось із тих людей як особливо праведного. У той період всі жили по кілька сотень років. Як таке могло бути? По-перше, Буття

ТАЄМНИЦЯ ДОВГОЛІТТЯ

1:6-7 згадує про воду під твердю і над твердю. Така водна оболонка могла створити «парниковий ефект» на всій землі і заблокувати значну частину радіації, яка спостерігається сьогодні на нашій планеті, а це створювало ідеальні умови для життя.

Після потопу тривалість життя почала різко скорочуватися — водна оболонка вилетіла на землю і знищила ідеальні життєві умови, про що читаємо в Бут. 7:11. Порівняйте вік людей до потопу (Бут. 5:1-32) і після нього (Бут. 11:10-32).

Тривалість життя відразу скоротилася просто драматично.

Другий фактор, що заслуговує на нашу увагу, полягає в тому, що в перших поколіннях після Творення людський генетичний код не містив дефектів. Адам і Єва були створені досконалими. Вони, без сумніву, були стійкими до захворювань. Їх нащадки могли впасти до цієї переваги, але вже меншою мірою.

З часом внаслідок гріха людський генетичний код усе більше змінювався, люди все більше й більше ставали спри-

ятливішими до хвороб. А це кардинально скоротило тривалість життя.

Та інакше й бути не могло, тому що Бог прорік: «Не буде Мій Дух перематися в людині навки — бо блудить вона. Вона тіло, і дні її будуть сто і двадцять літ» (Бут. 6:3). А далі цей термін ще скоротився (Пс. 90:10).

До уваги читачів!

Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самаритянин» пропонує християнську відеопродукцію на дисках DVD та DivX, зокрема телепрограми «Вірую», семінари і конференції за участю відомих проповідників і вчителів Євангелія, вчення, матеріали з'їздів і молодіжних фестивалів, свідчення тощо.

Звертайтеся до бр. Олега Карп'юка

за тел. 8-(0342) 50-10-19 в Івано-Франківську, моб. 8-067 911-03-65.

Вогненна Біблія - перша Біблія з коментарями для всієї України

БІБЛІЯ з коментарями

СИМФОНІЯ

160 грн.

70 грн.

Ці книги та іншу християнську літературу ви можете замовити за адресою: 79008, м. Львів, а/с 890, або за телефоном: 8-(0322)-76-95-97. БЕЗКОШТОВНО НАДСИЛАЄМО КАТАЛОГ!

Через 40 років практикуючих мусульман у Великобританії стане втричі більше, ніж християн

До середини нинішнього століття кількість практикуючих мусульман у Великобританії втричі перевищить кількість християн. Згідно з даними проведеного в Великобританії соціологічного дослідження релігійних тенденцій, до 2050 року у цій країні буде понад два мільйони 660 тисяч мусульман. А ось кількість практикуючих християн всіх церков і деномінацій може зменшитися. Якщо сьогодні регулярно церкву відвідують близько чотирьох мільйонів християн, то до 2050 року кількість таких становитиме 899 тисяч.

У разі, якщо цей процес не буде стриманий, уже до 2020 року в країні доведеться закрити близько чотирьох тисяч християнських храмів, пише Портал-Кредо.

Нині в королівстві проживають 1,6 мільйона мусульман і 41 мільйон християн (в останню цифру включені як практикуючі, так і не практикуючі християни). Однак перепис 2001 року показав, що 63% мусульман здійснюють щоденну молитву, тоді як лише 6,3% християн щотижня ходять до церкви.

№ 6 (45) Виходить щомісяця
ЧЕРВЕНЬ 2008 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: gsoleg@com.if.ua

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Головний редактор Михайло ПАНОЧКО

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у ТЗОВ «Видавничий дім «Молода Галичина». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.

Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726